

Nadieżhda, una revista en la clandestinitat

Dll, 8/03/2021 per Maria Rosa Ocaña

[Nadieżhda](#)

Tot just ara farà un any que “Catalunya Religió” va obrir la nova secció anomenada **“Més dones, més religions”**. Quan em van oferir l’oportunitat de col·laborar-hi, havia de donar nom al Bloc, que seria la finestra per poder editar els articles, i no vaig dubtar què seria “Nadieżhda”.

La raó d’això va ser per dos motius: Un, per la seva pròpia significació **“Esperança”**, aquella esperança que tots necessitem, per anar més enllà de la realitat que constreny i limita l’ ésser humà i poder projectar una finalitat en aquesta vida que tingui una llum que ens porti vers una realitat més anhelada. També està implicada la nostra ànima que, no sabent, sap, de manera intuïtiva, quasi velada, la raó de la nostra existència i la seva pròpia transcendència.

El segon motiu era perquè ho vinculava amb un llibre que va escriure (1988) **Tatiana Góricheva**, que porta el nom de **“Nadieżhda significa esperança”** i que recollia el testimoni, a través de les cartes de molts sacerdots que es trobaven en l’exili o bé empresonats, en temps de repressió i persecució religiosa, en la època soviètica.

Tatiana en el seu llibre ens presenta a **Soya Krajmálnikova**, fundadora de la revista Nadieżhda, una revista que, en aquells temps s’editava en clandestinitat i que va arribar a ser una col·lecció de 14 volums, amb més de cent pàgines cadascú d’ells. Els textos mecanografiats es composaven a Moscou, passant després de contraban a Occident, s’imprimien a Frankfurt i, novament, per vies complexes i il·legals tornaven a Rússia amb grans tirades. Soya era vigilada molt d’ a prop per la KGB , interceptant molt sovint el subministrament de paper o bé, patint registres domiciliaris. Ella va ser condemnada a cinc anys de desterrament i més tard, va anar a parar a un poble remot de la regió de Barnaúl, que està situada al sud de la Sibèria Occidental, en la desembocadura del riu Barnaúlka, sense saber més d’ella.

Soya, en la revista, no només va compilar textos sinó que els va reorganitzar i comentar, transcrivint-los personalment perquè ningú patís el risc de ser detingut. Els autors de Nadiezdha són homes d'església i pregària, que cada un d'ells refan l'experiència de mort i resurrecció de Déu, ja no els hi fa por les persecucions, el fred, la fam i la presó, en ells no es trobarà cap queixa, ni les descripcions del seu patiment. Aquest fet, no té explicació només per la censura, sinó que, al mateix temps es desprèn d'una actitud d'humilitat i amor a Déu que trastoca la lògica humana. Aquests testimonis fan més vives que mai les paraules de l'evangeli Sant Mateu, 16,25: "Perquè aquell qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; en canvi, qui perd la seva vida per causa meva, la trobarà".

Tatiana Goricheva, autora del llibre, per tota la seva implicació en donar testimoni de la seva fe cristiana i ortodoxa també va ser enviada a l'exili. Va poder escriure diversos llibres exposant en veu alta una realitat de persecució i anorreament per milers de persones, que així ho van patir i, al mateix temps, en transmetre una llum irradiant, embolcallada per una força interior i expressada pel descobriment d'una fe del "Déu vivent".

Ara, que farà un any, un 12 de març, que va sortir el primer escrit en el bloc "Més dones, més religions" he volgut fe esment i, al mateix temps, retre homenatge a aquestes dues dones que per la seva valentia van defensar els seus ideals, malgrat les vexacions i persecucions que van patir.

Soya i Tatiana, teniu la nostra gratitud i el reconeixement pel vostre testimoniatge, ple de coratge i d'amor.